

ERIN HUNTER

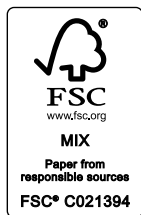
SOTURI- KISSAT

TAIVASKLAANIN
KOHTALO

ERIKOISSEIKKAILU

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, SUPER EDITION: SKYCLAN'S DESTINY

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, SUPER EDITION: SKYCLAN'S DESTINY

Text copyright © Working Partners Limited 2010

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2022

Map art © Dave Stevenson 2022

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomenkos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2013

ISBN 978-951-0-49716-6

Painettu EU:ssa

Erityiskiitokset Cherith Baldrylle

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

TAIVASKLAANI

Päällikkö	LEHTITÄHTI – ruskean ja kermanvalkoisen kirjava raidallinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät
Varapäällikkö	TERÄKYNSI – punaruskea kolli
Parantaja	KAIKULAULU – hopeanharmaa raidallinen naaras, jolla on vihreät silmät
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) LAIKKUJALKA – mustavalkoinen kolli TERÄLEHTI – vaaleanharmaa naaras; SALVIATASSUN mestari VARPUSTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli KIRSIKKAHÄNTÄ – kilpikonnakuvioisen ja valkoisen kirjava naaras AMPIAISVIIKSI – harmaavalkoinen kolli; TILLITASSUN mestari PÄÄSTÄISHAMMAS – laiha musta kolli SYSIKYNSI – huomiota herättävän musta naaras; PISAMATASSUN mestari VILIMYRSKY – oranssivalkoinen kolli; NÖPÖTASSUN mestari VILJOKUU – valkoinen kolli IHMEMIES – mustavalkoinen kolli KIVIVARJO – musta kolli (Apilahännän poika) POMPPUTULI – kellanpunainen kolli (Apilahännän poika) PIKKUHAHTUVA – pieni valkoinen naaras (Apilahännän tytär)

- Oppilaat (yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat)
SALVIATASSU – vaaleanharmaa raidallinen kolli
 (Terälehdin ja Sadeturkin poika)
TILLITASSU – harmaa raidallinen naaras
 (Terälehdin ja Sadeturkin tytär)
NÖPÖTASSU – mustavalkoinen kolli
PISAMATASSU – täplikäänkirjava vaaleanruskea
 naaras, jolla on pilkulliset jalat
- Kuningattaret (naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja)
KELTASANIAINEN – haaleanruskea naaras (Ampiais-
 viiksen pentujen – Kanipennun, Puropennun,
 Nokkospennun ja Luumupennun – emo)
APILAHÄNTÄ – vaaleanruskea naaras, jonka vatsa ja
 jalat ovat valkoiset (odottaa Laikkujalan pentuja)
- Klaanin-
 vanhimmat (entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät
 vanhoja päiviään)
JÄKÄLÄTURKKI – harmaa täplikäs naaras
TAKKU – rähjäinen raidallinen erakkokolli

KLAANIIN KUULUMATTOMIA KISSOJA

- KUPLA** – kermanvärinen erakkokolli
HEKA – tummanruskea kotikisu (entinen Tynkäviiksi)
TIKKU – ruskea kolli, jolla on keltaiset silmät ja revennyt korva
NOORA – musta naaras
HIILI – musta kolli
PÄTKÄ – ruskea kolli, jolla on meripihkanväriset silmät ja
 töpöhäntä
LUMI – valkoinen naaras
PEETU – tummanharmaa raidallinen kolli
PUNA – punaruskea naaras

VILPPI – tummanruskea raidallinen kolli
KAPU – oranssivalkoinen kolli
RONI – harmaaruskea raidallinen kolli
MIŠKA – kermanvärinen naaras
SIPULI – musta-hopeanharmaa naaras
SAMETTI – hopeanharmaa kotikisunaaras

MUINAINEN TAIVASKLAANI

PIIVITÄHTI – vaaleanharmaa kolli, jolla on valkoisia läiskiä ja hyvin vaalean siniset silmät (päällikkönä, kun Taivasklaani lähti metsästä)
PÖLLÖTÄHTI – kellanpunainen kolli, jolla on vihreät silmät (varapäällikkönä, kun Taivasklaani lähti metsästä)
VASANASKEL – vaaleanruskea raidallinen naaras (parantajana, kun Taivasklaani lähti metsästä)
LINNUNLENTO – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on pitkä, pörröinen turkki ja meripihkanväriset silmät
HIIRENHAMMAS – hiekanvärinen naaras
YÖTURKKI – musta kolli
TAMMIASKEL – harmaa raidallinen kolli
LUKKITÄHTI – tumma raidallinen kolli (muinaisen Taivasklaanin viimeinen päällikkö)
HUNAJALEHTI – kellanpunainen raidallinen naaras (muinaisen Taivasklaanin viimeinen varapäällikkö)
SANIAISSYDÄN – ruskea raidallinen kolli (muinaisen Taivasklaanin viimeinen parantaja)
PÄÄSKYNLENTO – musta kolli
TAIVAANKAJO – tummanharmaa kolli, jolla on haaleansiniset silmät (asui rotkossa ennen uuden Taivasklaanin perustamista)
SADETURKKI – vaaleanharmaa kolli, jolla on tummempia juovia (kuoli taistelussa rottia vastaan)

K

SOTURIEN
pesä

TAIVASKIVI

päällikön pesä

KI
VAN

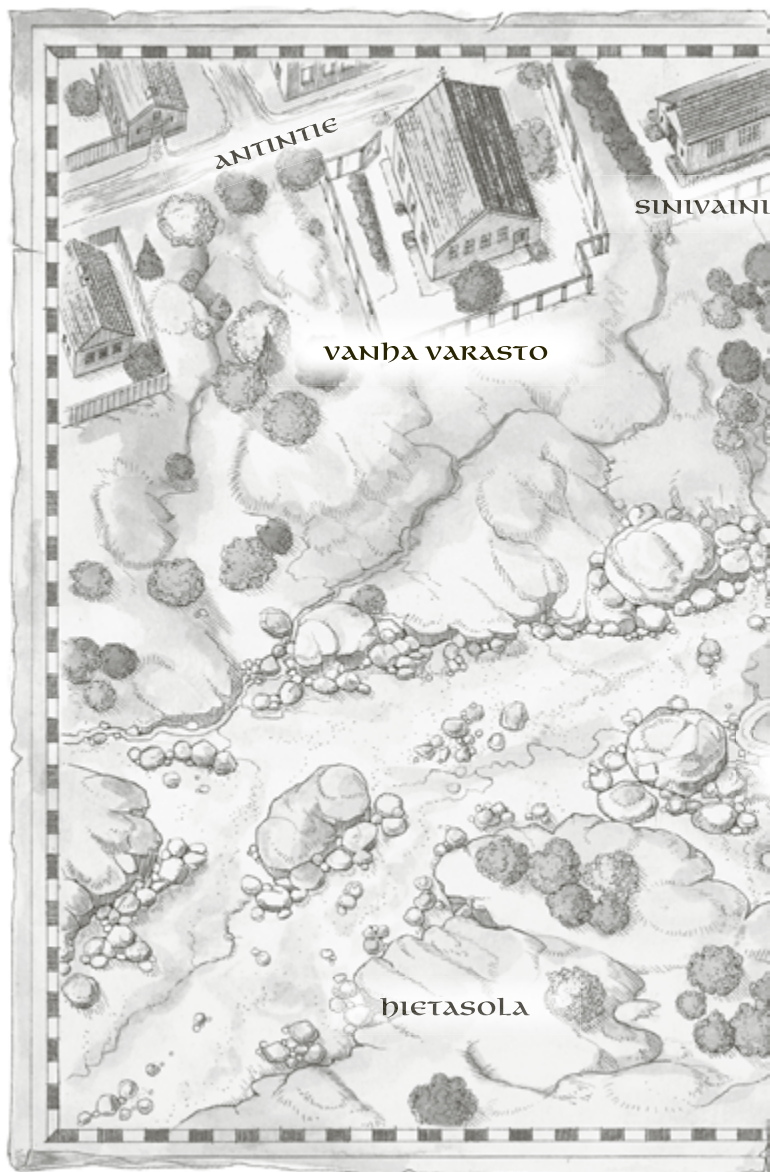
PARANTAJAN pesä

kivikeko

kuiskausta
Luola

ANTINTIE

SIIVAINI

VANHA VARASTO

HIETASOLA

O

pöyhäinen

SINIVAINIONTIE

SINIVAINION-
KANGAS

Ylälaakson-
korpi

VAROITUS:
SORTUMÄVAARA

paalujoki

HIETASOLAN-
SYVÄNNE

ESINÄYTÖS

AURINKO OLI LASKEMASSA, ja rotkoon lankesi tummia varjoja. Kolea tuuli puhalsi väreitä joen pintaan ja viskeli lehtisateen viimeisiä lehtiä ilmassa. Ei kuulunut muita ääniä kuin veden kohinaa, kun joki virtasi kivikasassa olevasta mustasta aukosta, kieppui lampeen ja mutkitteli sitten pimeyteen kallioiden väliin.

Jyrkänteen huipulle ilmestyneen tumman juovikkaan kollin hahmo piirtyi taivasta vasten. Hän seisahtui hetkeksi ja maisteli ilmaa. Laskeva aurinko loi verenpunaista valoa hänen turkilleen ja osui hänen lavassaan olevaan kohtaan, josta karvat olivat repeytyneet irti. Muutaman silmänräpäyksen kuluttua kissa antoi hännällään merkin ja lähti laskeutumaan varovasti pitkin kapeaa polkua, joka mutkitteli alas kallioseinämää. Häntä seurasi seitsemän muuta kissaa: valkea naaras kompuroi kolmella käpälällä ja piti neljättä, veristä karvamyttyä, rintaansa vasten; pitkäjalkainen musta kolli hivuttautui hermostuneena alaspäin toinen silmä ummessa ja verestä tahmaisena; nuori kellanpunainen kolli nilkutti korvat riekaleina. Kukaan ei ollut välttynyt vammoilta.

Kahdeksan soturin tassuttaessa kivuliaasti alas vettä kohti luolasta vähän syvemmältä rotkosta ilmestyi neljä kissaa lisää. Ensimmäinen oli nuori ruskeankirjava kolli, joka pinkaisi

nopeasti alas järkäleiden juureen. Hänen käpälänsä polkivat rauhattomasti hiekkaa hänen odottaessaan satureita. Kolme muuta olivat vanhuksia, jotka kompastelivat hänen peräänsä vapisevin jaloin.

”No, Lukkitähti?” yksi heistä kähisi, kun joukkoa johtanut ennätti jyrkänteen juurelle. Vanhuksen kuono oli harmaantunut, ja joka ainut kylkiluu paistoi ohuen mustan karvan alta. ”Mitä tapahtui? Voititteko?”

Tumma juovikas kolli seisahtui hetkeksi ja tassutti koskettamaan nenällään vanhemman kissan korvaa. ”Miltä näyttää, Yöturkki?” hän vastasi hiljaa. ”Saniaissydän”, hän lisäsi nuorelle ruskeankirjavalle, ”toivottavasti pesässäsi on hyvät yrttivarastot. Niille on nyt tarvetta.”

Ennen kuin parantaja ehti vastata, pitkäjalkainen musta kolli työntyi klaanipäällikön vierelle huuli ylimielisesti irvesä. ”Emme tietenkään voittaneet. Tämä taistelu oli hävitty ennen kuin se ehti alkaakaan.”

Kellanpunainen juovikas naaras, joka oli kulkenut taistelussa haavoittuneiden joukon hännillä jyrkännettä alas, ponkaisi pystyyn ja mulkoili mustaa kollia. ”Et sinä noin voi sanoa, Pääskynlento! Meidän oli taisteltava. Taivasklaani pitää kiinni ylpeydestään!”

Valkea naaras pudisteli päätään ja vastasi: ”Mistä ylpeydestä, Hunajalehti? Me emme pysty ruokkimaan itseämme, koska rotat ovat karkottaneet kaiken riistan. Moneen kuuhun ei ole syntynyt pentuja. Emme järjestä enää muita menoja kuin klaanitoverien lähettämisiä esi-isien luo.”

Kellanpunaisen naaraan pää kiepahti ympäri ja hänen silmänsä kapeenivat viiruiksi. ”Kuule, Hallakynsi –”

”Järjestämmekö menot Aurinkokarvalle ja Vitilumelle?” repalekorvainen nuori soturi keskeytti. Hänen äänensä värisi surusta.

”Järjestämme, Pihlajaturkki.” Lukkitähti nyökkäsi nuorelle kissalle. ”Heidän henkensä ovat nyt vapaat kulkemaan tähdissä.”

”Mitä?” Harmaa raidallinen vanhus nousi tutisten käpäliin. ”Ovatko Aurinkokarva ja Vitilumi *kuolleet*? Missä sitten ovat heidän ruumiinsa? Meidän on istuttava heidän vierellään vartiossa ja haudattava heidät.”

”Meidän oli jätettävä heidät, Tammiaskel”, Pääskynlento sähähti hännällään huitaisten. ”Meidän oli paettava niin nopeasti pelastaaksemme oman nahkamme, ettemme pystyneet kantamaan kaatuneita klaanitovereita mukamme.” Hän kääntyi pois pää painuksissa kuin ei olisi kestänyt enää katsoa muihin.

Hallakynsi tassutti hänen luokseen, istuutui hiljaa hänen viereensä ja painoi nenänsä hänen sekaiseen mustaan lapaturkkiinsa. ”Emme me olisi voineet tehdä heidän hyväkseen mitään, Pääskynlento. Ei meitä voi syyttää mistään.”

”Hallakynsi on oikeassa”, Saniaissydän maukui hiljaa. ”Klaanitoverimme saalistavat nyt Tähtiklaanissa. Kyllä he ymmärtävät.”

Lukkitähti nyökkäsi silmät surusta ja menetyksestä synkinä.

”Mutta jos te olisitte tuoneet heidät tänne, olisimme voineet haudata heidät!” Tammiaskel intti. ”Aivan häpeällistä jättää heidät rottien räävittäviksi. Aurinkokarva ja Vitilumi eivät saisi joutua variksenruoaksi!”

Suurin ponnistuksin murheen murtama vanhus lähti ontimaan pitkin polkua, joka johti rotkosta ylös. Ennen kuin hän oli päässyt muutamaa ketunmittaa kauemmas, Lukkitähti syöksähti hänen eteensä ja pakotti hänet pysähtymään.

”Me olemme menettäneet tänä iltana jo tarpeeksi monta klaanitoveria”, hän naukaisi. ”Rukoilkaamme heidän henkiensä puolesta, kun ne liittyvät Tähtiklaaniin.”

Pääskynlento höristi korviaan ja kääntyi päällikkönsä puoleen. ”Tähtiklaaniin? Uskotko muka, että se todella varjelee meitä?” Hänen viiksensä väpättivät torjuvasti. ”Jos esi-isät välittäisivät meistä ollenkaan, he eivät olisi antaneet rottien tulla tänne.”

Hunajalehti käännähti klaanitoveriaan kohti. ”Tähtiklaani on antanut meille soturilain, joka suo meille rohkeuden ja taidon päihittää vihollisemme. Ei Taivasklaania ole vielä kukistettu!”

Hänen sanojaan seurasi hiljaisuus. Kesti monta silmänräpäystä, ennen kuin Lukkitähti sanoi murheentäyteisellä äänellä: ”Olet väärässä, Hunajalehti. Kyllä meidät on kukistettu. En voi enää johtaa klaanitovereitani yhteenkään taisteluun, en katsoa miten he näkevät nälkää seuraavan lehtikadon aikana ja pelätä jokaista rasahdusta, jokaista lehden liikahdusta. Meistä on tullut riistaa.” Hän päästi syvältä rinnastaan huokauksen. ”Rotat ovat voittaneet. Taivasklaania ei enää ole.”

Klaanipäällikön sanat saivat aikaan vastalauseiden tulvan. Kolmas vanhus, hiekanvärinen naaras, vääntäytyi tassuilleen ja tassutti päällikön luo viikset väpättäen.

”Se ei voi olla oikein, Lukkitähti”, hän murisi. ”Olin pentu silloin, kun asuimme metsässä, kun kaksijalat valtasivat reviirimme ja muut klaanit pakottivat meidät lähtemään. Jotkut kuvittelivat, että Taivasklaani oli mennyttä, mutta me löysimme itsellemme uuden kodin täältä rotkosta. Jos kodin menettäminen ei tuhonnut meitä, tämänkään taistelun ei pitäisi.”

”Hiirenhammas on oikeassa.” Tammiaskel tassutti klaaniverinsa rinnalle. ”Emme me voi luovuttaa nyt.”

”Tuokaapa ne rotat tänne, niin *me* annamme niille köniin”, lisäsi Yöturkki, toinen vanhus.

”Minä en saanut asua metsässä, mutta arvostan muistojanne siitä.” Lukkitähti kumarsi kolmelle vanhalle kissalle silmissään kunnioittava katse. ”Kukaan ei epäile rohkeuttanne, ystäväni, mutta me emme enää mahda mitään. Rottia on liikaa.”

”Sitten on oltava jokin muu ratkaisu!” Hunajalehti huudahti. ”Lukkitähti, minä olen yrittänyt olla hyvä, urhea ja uskollinen varapäällikkö niin sinulle kuin Taivasklaanille. Olen tehnyt työtä käpäläni kipeiksi, enkä ole koskaan pelännyt taistelua. En minä ole ponnistellut vain nähdäkseni klaanimme kuolevan!”

Lukkitähti kurkotti koskettamaan naaraan lapaa hännänpäällään. ”Sinä olet ollut paras varapäällikkö, mitä kissa voisi toivoa”, hän sanoi. ”Ja olisit myös johtanut klaaniasi yhtä kunniallaasti ja urheasti. Kaikki tietävät sen.”

”Miten niin ’olisit johtanut?’” Hunajalehti nosti huulensa irvistääkseen, ja hänen niskakarvansa nousivat pystyyn. ”Minä –”

”Tämä on yhtä hiirenpapanaa.” Yöturkki keskeytti varapäällikön. ”Miten me voisimme muka selviytyä erakkoina, elleimme selviydy klaaninakaan?”

Muutamaan silmänräpäykseen kukaan ei vastannut; kissat vilkuilivat toisiinsa kauhistuneina, kun vanhan mustan kollin sanat saivat heidät äkkiä ymmärtämään, että heillä oli edessään tulevaisuus ilman klaanin tukea. Jopa Hunajalehti rauhoittui niin, että hänen turkkinsa tasoittui ja pelkkä hännänpää enää vääntyli.

”Minä... minä olen ottanut ruokaa kaksijaloilta silloin tällöin”, Hallakynsi tunnusti painaen päänsä ja nuolaisten murjottua kypäläänsä. ”Ei se kovin pahalta maistu, jos on nälkäinen.”

”Mitä?” Hunajalehti hörästi korviaan. ”Ruokaa *kaksijaloilta*? Sehän on täysin soturilain vastaista!”

Hallakynsi räpäytti hänelle silmiään syyllisen näköisenä eikä yrittänyt puolustautua.

Nuori kellanpunainen kolli, Pihlajaturkki, tassutti hänen luokseen ja painautui kiinni hänen kylkeensä. ”Entä sitten?” hän maukaisesti uhmakkaasti. ”Olen minäkin ottanut kaksijaloilta ruokaa. Mieluummin teen niin kuin näännyn nälkään. Uskoisin, että ne ottaisivat meidät pesiinsä”, hän lisäsi ääni hiukan väristen. ”Ne taitavat sääliä meitä, kun näkevät miten laihoja olemme. Jos menisimme elämään niiden kanssa, meillä olisi suojaa ja olisimme turvassa rotilta.”

Muutama muu nyökkäsi ja äännähteli myötämielisesti.

Hunajalehti marssi keskelle kissoja ja silmäili joukkoa jäätävästi vihreillä silmillään. ”Kotikisuja? Haluatteko te olla *kotikisuja*? Taivasklaanin soturit eivät ikipäivänä tee niin! Se olisi suurin häpeä maan päällä!”

”Totta!” Pääskynlento huusi hännällään huitaisten. ”Mieluummin kuolen kuin matelen anelemaan ruokaa kaksijaloilta!”

Kukaan muu ei uskaltanut kohdata varapäällikön syyttävää katsetta. Viimein Hiirenhammas kysyi hiljaa: ”Saniais sydän, oletko saanut Tähtiklaanilta merkkiä? Osaako se neuvoa meitä?”

Nuori parantaja asteli eteen silmät maahan luotuna. ”En tunne esi-isiltämme tulevan muuta kuin surua ja syyllisyyttä”, hän myönsi. ”Syyllisyyttä siitä, että he veivät meidät pois metsästä, ja surua siitä, että Taivasklaani on tiensä päässä.”

”Mitä?” Tammiaskelen silmät levisivät kauhusta. ”Onko Tähtiklaanikin antanut periksi?” Kun kukaan ei vastannut, hän jatkoi: ”Minä muistan, miten Pilvitähti johdatti meidät pois metsästä. Hän sanoi, ettei meidän pitäisi enää koskaan kääntyä esi-isiemme henkien puoleen, ja hän oli oikeassa. Meidän ei olisi pitänyt koskaan kuunnella Tähtiklaania. Se ei ole tehnyt hyväksemme mitään!”

Auringonvalo oli miltei hiipunut, ja Tähtiklaanin soturit alkoivat ilmestyä pimenevälle taivaalle. Kukaan rotkossa olevista kissoista ei kuitenkaan katsonut niiden huurteiseen hohteeseen. Sen sijaan he käpertyivät yhteen jyrkanteen juurelle, missä kivet olivat yhä päivästä hiukan lämpimät ja missä he olivat suojassa kolealta tuulelta.

”Tämä on sitten loppu”, maukui eräs mustavalkoinen kolli. ”Pihlajaturkki, näyttäisitkö minulle, mistä saa kaksijalkojen ruokaa?”

”Totta kai”, oranssi kolli vastasi. ”Kaikki jotka haluavat, voivat tulla minun ja Hallakynnen mukaan.”

Muuan harmaa naaras nousi ja hipsi hänen viereensä. ”Minäkin tulen. Kaksijalkojen luona on ruokaa ja lämpöä. Soturilaki ei ruoki eikä suojaa meitä. Se on vain sanoja.”

”En olisi voinut kuvitellakaan, että kuulisin Taivasklaanin soturin sanovan noin!” Hunajalehti sihahti järkyttyneenä. ”Soturilaki elää meissä kaikissa, kun saalistamme ja taistelemme ja olemme kiitollisia klaanikissan elämästä.”

Harmaa naaras käännähti häntä kohti. ”*Minä* en ole tälaisesta elämästä kiitollinen! Se on lopussa!”

Hunajalehti työnsi kyntensä esiin, ja silmänräpäyksen ajan näytti siltä, että naaraat kävisivät toistensa kimppuun räähkyen ja kynsien. Sitten varapäällikkö käänsi selkensä.

”No, *minä* en aio ryhtyä miukuvaksi kotikisuksi”, hän juolisti, ja pystyssä sojottavat karvat kertoivat, miten raivoissaan

hän oli. ”Jos emme voi jäädä tänne, menen syvemmälle rotkoon, kauemmas rotista. Siellä voi olla paremmat saalisapajat.”

”Minä tulen mukaan”, Pääskynlento maukui. ”Selviämme paremmin, jos metsästämme yhdessä.”

Kaikki kolme vanhusta istuivat hiljaa soturien pohtiessa, mihin lähtisivät. Lopulta Hiirenhammas nosti päänsä ja katsoi suruisaa Lukkitähteä silmiin. ”Minä haluan jäädä tänne”, hän laushti. ”Olen liian vanha etsimään uutta paikkaa. Minä kuulun tänne.”

”Niin minäkin”, sanoi Yöturkki hiljaa ja nuolaisi vanhan naaraan korvaa. ”Eivät rotat tänne tule. Täällä on vettä, ja saatamme vielä löytää jonkin satunnaisen hiiren tai kuoriaisen.”

”Meillä ei liene paljon aikaa jäljellä”, Tammiaskel lisäsi.

Lukkitähti kumarsi. ”Minä jään kanssanne”, hän maukui. ”Pidän huolen siitä, että jokainen teistä saa arvokkaan lopun kiitokseksi uskollisuudestanne.”

Yöturkki nyökkäsi silmät täynnä niin suurta surua ja menetystä, etteivät siihen riittäneet sanat.

”Minäkin jään”, Saniaissydän lisäsi. ”Täällä parantajantaidoistani on eniten hyötyä... niin kauan kuin minusta on parantajaksi.”

Hän nousi käpälilleen, vilkaisi klaaninsa jäänteitä ja veti heidän huomionsa puoleensa niin kuin kuningatar vetää pentunsa häntänsä suojiin. Sitten hän nosti katseensa ylös taivaaseen ja tuijotti silmää räpäyttämättä soturiesi-isiensä kylmää valoa.

”Valaiskoon Tähtiklaani polkusi, Vitolumi, ja sinun, Aurinkokarva, kun vaellatte taivaiden halki sen huomaa”, hän maukui. ”Olkoon teillä hyvä pyyntionni, nopea askel ja suojaisa nukkumapaikka.”

Kissat ympärillä yhtyivät hiljaa kaatuneille sotureille lausuttuihin sanoihin.

Lukkitähti huokaisi raskaasti. ”Valaiskoon Tähtiklaani polun meille jokaiselle. Me olemme yhä elossa, mutta klaanimme on kuollut.”

Kukaan ei vastannut. Kissojen silmät loistivat tähtien valossa pelokkaina ja epätoivoisina, kun he tuijottivat kissaa, joka oli ollut heidän klaaninsa päällikkö. Lukkitähti ei katsonut ketään silmiin. Hänet oli vallannut häpeä siitä, että hänen monen monta kuuta johtamansa klaani ajautui tuhoon.

Saniaissydän oli hetken vaiti ja ravisteli sitten turkkiaan rivakasti kuin olisi juuri noussut jäisestä vedestä. ”Tulkaa”, hän naukaisi. ”Minun on aika katsoa vammojanne.”

Häntäänsä huiskauttaen nuori ruskeankirjava parantaja johti haavoittuneet klaanitoverinsa pesälleen, missä hän tyrehdytti pahimmat verenvuodot hämähäkinseitillä ja teki kehäkukkahauteita ehkäisemään tulehduksia. Hunajalehdelle ja muille, jotka aikoivat lähteä tutkimaan rotkon kauempia osia, hän valmisti kimput vaellusyrtejä.

”Kulkekoon Tähtiklaani kanssanne”, hän maukui heidän lähtiessään.

Hunajalehti loikki pois vastaamatta. Saniaissydän seurasi häntä ulos pesästä ja istahti Lukkitähden viereen katselemaan, miten klaani hajaantui viimeistä kertaa. Kuu oli tullut esiin pilven takaa ja loi härmäistä valoa kiville ja jokeen. Lähtevien kissojen tummat hahmot livahtivat polkua myöten ylös rotkosta ja hävisivät näkyvistä. Jäljelle jäivät vain Lukkitähti, Saniaissydän ja kolme klaaninvanhinta.

”Muutetaan makuusijat klaaninvanhimpien pesään”, Saniaissydän ehdotti hiljaa Lukkitähdelle. ”Sillä tavoin me voimme pitää heistä huolta siihen saakka, kunnes he eivät enää tarvitse meitä.”

Lukkitähti nyökkäsi silmäillen autiota rotkoa. Se oli vieläkin täynnään lukuisien kissojen elämää; muistot olivat pinttyneet joka kiveen ja kallionkoloon kuin varjot.

”Kuinkahan lienee...” Hän huokaisi. ”Mahtaakohan täällä koskaan enää asua klaania?”

”Luulisin niin. Jonakin päivänä tänne tulee taas kissoja, jotka löytävät keinon onnistua siinä missä me epäonnistuimme.” Saniaissydämen äänessä oli syvempi kaiku, voima joka syntyi ylpeydestä, rohkeudesta ja järkähtämättömästä uskollisuudesta soturilaille. ”Tämä on klaanimme lehtikato. Viherlehti tulee kyllä, mutta se tuo vielä suurempia myrskyjä kuin nämä. Taivasklaanin on juurruttava syvemmälle, jos se aikoo selviytyä.”

»Tartu hetkeen! Kohtalo on tuleva,
etsimmepä sitä tai emme.»

Taivasklaani on perustettu uudelleen kuusi kuuta sitten. Klaanin päällikön Lehtitähden tehtävä ei ole helppo: pinnan alla kytee erimielisyyksiä, kaksijalkalan kissat salailevat jotain, ja varapäällikkö näyttää punovan juonia. Reviirillä tuntuu rottien haju. Lehtitähti on perimmäisen kysymyksen ääressä: voiko uusi klaani selviytyä?

Taivasklaanin kohtalo on itsenäinen erikoisseikkailukirja. Se jatkaa Taivasklaanin tarinaa siitä, mihin *Tulitähden tehtävä* -kirja päättyi.

